

25 Ιανουαρίου 2014

Νεομάρτυς Βλαδίμηρος, Μητροπολίτης Κίεβου:Ο Θαρραλέος ιεράρχης

/ [Πεμπτούσια](#)

Ο Άγιος Βλαδίμηρος γεννήθηκε την 1η Ιανουαρίου 1848 στο χωριό Μάλιε Μορόσκι της επαρχίας του Ταμπώφ της Ρωσίας. Το κοσμικό του όνομα ήταν Βασίλειος Νικηφόροβιτς Μπογκογιαβλένσκυ. Έμαθε τα πρώτα γράμματα στο εκκλησιαστικό σχολείο και έπειτα σπούδασε στη θεολογική σχολή του Κίεβου. Όταν το 1874 αποπεράτωσε τις σπουδές του, διωρίσθηκε ως καθηγητής στην εκκλησιαστική σχολή του Ταμπώφ, όπου και νυμφεύθηκε.

Το έτος 1882 χειροτονείται πρεσβύτερος και τοποθετείται στο ναό του Κοζλώφ. Στην αρχή της ιερατικής του διακονίας, μαζί με τον σταυρό της ιερωσύνης σηκώνει και τον σταυρό της χηρείας. Το 1886 απεβίωσε η πρεσβυτέρα σύζυγός του και λίγο αργότερα και το μονάκριβο παιδί του.

Η υπομονή του Αγίου ήταν όμοια με αυτήν του πολύαθλου Ιώβ. Φεύγει πλέον από τον κόσμο και ακολουθεί την μοναχική ζωή. Εγκαταβιώνει σε μονή του Κοζλώφ και στις 6 Φεβρουαρίου 1886 κείρεται μοναχός με το όνομα Βλαδίμηρος. Το έτος 1888 εκλέγεται Επίσκοπος της πόλεως Σταρορούσκι και καλείται να διακονήσει τον λαό του Θεού. Αφιερώνεται ολόψυχα στο πολύπαθο και ταλαιπωρημένο ποίμνιό του.

Στις 19 Ιανουαρίου 1891 εκλέγεται Αρχιεπίσκοπος Σαμάρα, το 1892 Αρχιεπίσκοπος Καρτάλιν και Καχεζίας και στις 21 Φεβρουαρίου 1898 Μητροπολίτης Μόσχας. Το ποιμαντικό, φιλανθρωπικό και κοινωνικό του έργο είναι τεράστιο. Διακόπτεται, όμως και πάλι, όταν εκλέγεται, στις 23 Νοεμβρίου 1912, Μητροπολίτης της Αγίας Πετρούπολεως. Το 1915 η Εκκλησία του αναθέτει τα καθήκοντα του Μητροπολίτου Κίεβου.

Όπου διακονούσε ο Άγιος Βλαδίμηρος άφηνε τα ίχνη της αγιότητάς του.

Κυριολεκτικά εκδαπανούσε τον εαυτό του για την σωτηρία των ανθρώπων. Τα χρόνια ήταν δύσκολα. Το επαναστατικό κίνημα άρχισε να φουντώνει. Ο Άγιος, προβλέποντας τα μέλλοντα, μιλώντας προς τους σπουδαστές του εκκλησιαστικού σεμιναρίου της Μόσχας, έλεγε: «Ίσως να πιστεύετε, ότι ο πνευματικός άρτος, που δίνει η Εκκλησία στον κόσμο, έχει γίνει πολύ σκληρός, για να φαγωθεί από τους ανθρώπους. Θα πρέπει να αναρωτηθούμε για το ποιό είμαστε και τι κάνουμε για τους πτωχούς αδελφούς μας. Οι αδελφοί μας πεινούν. Είναι στο σκοτάδι. Και εμείς οφείλουμε να εργασθούμε, για να φωτίσουμε την ζωή τους με το φως του Χριστού, την πίστι, την ελπίδα».

Τα γεγονότα της Οκτωβριανής επανάστασης (1917) αποτέλεσαν για τους κατοίκους του Κιέβου την αφορμή, για να επιχειρήσουν την ανεξαρτησία τους. Το Ουκρανικό συμβούλιο πίεσε τον Άγιο να προβή σε εκκλησιαστική αυτονομία. Εκείνος δεν το έπραξε και τον εκθρόνισαν. Έτσι κατέφυγε στην μονή των Σπηλαίων. Δεν θέλησε να υποχωρήσει παρά τις απειλές.

Τα γεγονότα της επανάστασης των Μπολσεβίκων δεν άφησαν ανεπηρέαστο το Κίεβο, το οποίο καταλήφθηκε από τον επαναστατικό στρατό. Στις 23 Ιανουαρίου 1918 οι επαναστάτες έφθασαν στην μονή των Σπηλαίων.

Ο Μητροπολίτης Βλαδίμηρος, όντας τότε 70 χρόνων, υπέφερε πολλές ύβρεις, απειλές και θλίψεις. Στις 12 Δεκεμβρίου 1917 τόνισε με θάρρος: «Δεν φοβάμαι τίποτε και κανέναν. Είμαι έτοιμος σε κάθε στιγμή να δώσω την ζωή μου για την αληθινή ρωσική πίστι και για την Εκκλησία του Ιησού Χριστού, για να εμποδίσω τους εχθρούς της Εκκλησίας από το να την εμπαίξουν. Θα υποφέρω τα μαρτύρια μέχρι τέλους, για να διατηρήσω την Ρωσική Εκκλησία στο Κίεβο, όπου πήρε την αρχή της». Λέγοντας αυτά αναλύθηκε σε δάκρυα.

Στις 25 Ιανουαρίου, όταν το Κίεβο κατελήφθη από τους μπολσεβίκους, απόσπασμα πέντε ενόπλων παρουσιάσθηκε στην Μονή και συνέλαβε τον Μητροπολίτη. Ο Άγιος μέσα στην νύκτα τους ακολούθησε ψάλλοντας και προσευχόμενος, σαν να ετοιμαζόταν να τελέσει την Θεία Λειτουργία.

Διηγείτο ένας μοναχός, ο Λουκάς, που τελευταία αποχαιρέτησε τον Επίσκοπο: -Ο Σεβασμιώτατος όταν έβγαινε από τη μονή ήταν τόσο ειρηνικός, όσο ήταν συνήθως πριν τελέσει την Θεία Λειτουργία.

Ο Μητροπολίτης ακολουθούσε τους στρατιώτες «ως πρόβατον επί σφαγήν». Βγήκαν από την κεντρική πύλη του μοναστηριού και προχώρησαν. Δεν είχε πλέον καμιά αμφιβολία για τις προθέσεις και διαθέσεις των μπολσεβίκων. Στις δύσκολες τελευταίες αυτές στιγμές, όταν η δειλία προσπαθή να εισβάλει στην ψυχή και να

φέρη αναστάτωσι ή και απόγνωσι, ο Μητροπολίτης Βλαδίμηρος, μιμούμενος τους αγίους μάρτυρες, σε όλη την διαδρομή προσευχόταν, έψαλλε ύμνους και έκανε το σημείο του σταυρού. Προχώρησαν περίπου ένα χιλιόμετρο μακριά από την Λαύρα. Εκεί σταμάτησαν. Ο Μητροπολίτης κατάλαβε. Γύρισε και ήρεμα ρώτησε: - Εδώ θέλετε να με εκτελέσετε;

Ένας από τους εκτελεστές απάντησε ειρωνικά:

—Γιατί όχι; Μήπως περιμένεις να σε τιμήσουμε;

Και ενώ το εκτελεστικό απόσπασμα έπαιρνε θέση, ζήτησε να του χαρίσουν λίγη ώρα, να προσευχηθή. Οι δήμιοι του επέτρεψαν λέγοντας:

—Ναι, μόνο κάνε γρήγορα.

Ύψωσε τα χέρια του στον ουρανό και προσευχήθηκε δυνατά:

—Κύριε, συγχώρεσέ μου όλα τα αμαρτήματα, τα εκούσια και τα ακούσια και δέξου την ψυχή μου εν ειρήνη.

Έπειτα, πιάνοντας με τα δύο του χέρια τον σταυρό του, μιμούμενος τον ανεξίκακο Κύριό του, ευλόγησε τους δημίους του και είπε:

—Ο Θεός να σας συγχωρήση.

Οι δήμιοι δεν περίμεναν άλλο. Η μορφή του ήταν έλεγχος στην συνείδησί τους. Ήθελαν να τελειώνουν γρήγορα. Έστρεψαν τις κάνες των όπλων τους και τον πυροβόλησαν. Μέσα στην νύχτα ακούστηκαν τέσσερις πυροβολισμοί. Έπειτα δύο και άλλος ένας. Η ψυχή του νεομάρτυρα Μητροπολίτη φτερούγισε για τον ουρανό. Η αγιασμένη γη του Κιέβου ποτίστηκε με το αίμα του πρώτου νεομάρτυρα Μητροπολίτη.

Οι πυροβολισμοί ακούστηκαν στο Μοναστήρι. Ένας δόκιμος μοναχός είπε ανήσυχος:

—Πυροβόλησαν τον Μητροπολίτη.

Ένας άλλος απάντησε:

—Όχι, δεν πιστεύω, οι πυροβολισμοί ήταν πολλοί για ένα μάρτυρα.

Δεν πέρασαν παρά ελάχιστα λεπτά και δεκαπέντε επαναστάτες με ρόπαλα και φανάρια άρχισαν να τρέχουν στην αυλή του μοναστηριού. Ένας από αυτούς ρώτησε τους μοναχούς:

—Συνέλαβαν τον Μητροπολίτη;

Οι μοναχοί απάντησαν:

—Ναι, τον ωδήγησαν έξω από την πόλι.

Οι επαναστάτες έτρεξαν έξω. Σε μισή ώρα ξαναγύρισαν και οι μοναχοί τους ρώτησαν: -Βρήκατε τον Μητροπολίτη;

Και αυτοί απάντησαν: - Ναι, τον βρήκαμε και θα κάνουμε σε όλους σας, ό,τι έγινε με αυτόν!

Λέγοντας αυτά έφυγαν.

Οι μοναχοί έμειναν με την απορία και την αμφιβολία για την τύχη του Μητροπολίτη. Η νύχτα κύλησε μέσα σε κλίμα αγωνίας και φόβου. Το θλιβερό γεγονός μαθεύτηκε την άλλη μέρα. Μερικές πιστές γυναίκες, που συνήθιζαν κάθε ημέρα να πηγαίνουν στην πρωινή ακολουθία της Λαύρας, βρήκαν το σώμα του Μητροπολίτη. Συγκλονισμένες έτρεξαν στο Μοναστήρι και ενημέρωσαν τους μοναχούς. Οι μοναχοί, με επικεφαλής τον αρχιμανδρίτη Ανφίν και μαζί με τέσσερις γιατρούς, έτρεξαν και βρήκαν το σώμα του σε ένα χωράφι πεσμένο ανάσκελα και σκεπασμένο με ένα πανωφόρι. Οι δήμιοι είχαν κλέψει το εγκόλπιο, το σταυρό, το ρολόι ακόμα και τα παπούτσια του νεομάρτυρα.

Αργότερα η ιατρική εξέταση απέδειξε ένα τραύμα από πυροβολισμό στο δεξί του μάτι, μία τομή στο κεφάλι του, μία βαθειά πληγή κάτω από το δεξί αυτί, τέσσερις κοψιές στα χείλη του, δύο πληγές από πυροβολισμούς στην δεξιά ωμοπλάτη, ένα βαθύ τραύμα στο στήθος, μία βαθειά πληγή στην μέση. Οι μοναχοί ανέπεμψαν σύντομη δέηση στον τόπο του μαρτυρίου. Έπειτα τοποθέτησαν το σώμα του σε φέρετρο και το μετέφεραν στο Μοναστήρι. Κατά την μεταφορά του μαρτυρικού σκηνώματός του περικύκλωσαν τους μοναχούς δέκα ωπλισμένοι επαναστάτες, οι οποίοι άρχισαν να περιπαίζουν, να ειρωνεύονται και να βρίζουν τον νεομάρτυρα Μητροπολίτη και τους μοναχούς. Φώναζαν στον αρχιμανδρίτη Ανφιν:

—Θέλεις να θάψης αυτόν; Αυτός αξίζει να πεταχθή στο χαντάκι. Θέλεις να κάνης άγια λείψανα, γι' αυτό παίρνεις το σώμα του.

Όταν η νεκρική πομπή πλησίασε στην Λαύρα, οι πιστές γυναίκες που

ακολουθούσαν, έκλαιγαν, προσεύχονταν και έλεγαν:

—Βασανισμένε άγιε μάρτυρα, σου αξίζει ο παράδεισος.

Και οι μπολσεβίκοι απαντούσαν με μίσος: -Στην κόλασι είναι η θέσι του, βαθιά στην κόλασι!

Το μαρτυρικό λείψανό του τοποθετήθηκε στην εκκλησία, που παρέμενε τον τελευταίο καιρό προσευχόμενος. Η νεκρώσιμη ακολουθία τελέσθηκε μέσα σε γενική συγκίνηση.

Το θλιβερό νέο μαθεύτηκε στην Μόσχα, όπου γινόταν η σύναξι των Ρώσων επισκόπων. Τα μέλη της συνόδου με πολλή συγκίνηση άκουσαν για τον μαρτυρικό θάνατό του και κήρυξαν την ημέρα της εκδημίας του ως ημέρα ετήσιας προσευχής για όλους τους Ρώσους μάρτυρες και ομολογητές της πίστεως, που βρήκαν τον θάνατο κατά την μαρτυρική αυτή περίοδο. Έγινε μάλιστα ειδική τελετή, όπου έλαβαν μέρος ο Πατριάρχης Τύχων, τα μέλη της συνόδου και όλος ο κλήρος της Μόσχας. Όλοι ένοιωθαν, ότι το μαρτύριο του μητροπολίτη Βλαδίμηρου ήταν προανάκρουσμα μίας μαρτυρικής πορείας και ο πρώτος κρίκος στην αλυσίδα αμέτρητων νεομαρτύρων.

Από την πρώτη στιγμή στην συνείδησι των πιστών ο Μητροπολίτης Βλαδίμηρος θεωρείτο άγιος. Η επίσημη διακήρυξι της αγιότητάς του έγινε 71 χρόνια μετά, στις 3 Οκτωβρίου 1989, από την σύνοδο της Ρωσικής Εκκλησίας. Το λείψανό του βρίσκεται στην Λαύρα των Σπηλαίων του Κιέβου.

Πηγή: Βενεδίκτου Ιερομονάχου Αγιορείτου, *Συναξαριστής 19^{ου} και 20^{ου} αιώνα*, σελ. 44-48, Έκδοσις Συνοδίας Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Ιερά Καλύβη «Άγιος Σπυρίδων Α΄», Νέα Σκήτη Αγίου Όρους, 2013.